

מ"ת 3930/01/15 - מדינת ישראל נגד דוד שימול, ניר עוזיאל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 3930-01-15 מדינת ישראל נ' שימול(עציר) ואח' 15 פברואר 2015

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו
המבקשת

מדינת ישראל

על ידי ב"כ עוה"ד שרון משעל ושלומי ויזן

נגד

המשיבים

1. דוד שימול (עציר)
על ידי ב"כ עוה"ד ירום הלוי ואייל אוחיון
2. ניר עוזיאל (עציר)
על ידי ב"כ עו"ד תמיר סננס

החלטה

1. לפני בקשה להורות על מעצר המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. הבקשה הוגשה בד בבד עם כתב אישום, המייחס למשיבים שני אישומים: אישום ראשון בגין ניסיון לרצח בצוותא חדא (עבירה לפי סעיף 305(1) בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק]), ובגין ביצוע עבירה של קשירת קשר לפשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; אישום שני בגין עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ופגיעה בפרטיות בצוותא חדא (עבירה לפי סעיף 1(1) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, בצירוף סעיף 29(א) לחוק).

כתב האישום

2. על פי כתב האישום, המשיבים הם בני חבורה אחת, [חבורת שימול], ואברהם אטיאס ואיגור אינייב⁽¹⁾ [אטיאס ואינייב, בהתאמה], הם בני חבורה אחרת - [חבורת אטיאס]. בין שתי החבורות קיים מזה שנים סכסוך מתמשך, במסגרתו פעלו הצדדים לפגיעה הדדית זה בזה, בעיקר באזור העיר פתח תקוה [הסכסוך].

במסגרת הסכסוך וכדי לעקוב אחר בני חבורת אטיאס ולפגוע בהם, הצטיידו המשיבים בחודש אוגוסט 2014 במכשיר מעקב. בחודש אוקטובר 2014 הצטיידו המשיבים בשני מכשירי מעקב נוספים. אלה פרטי מכשירי המעקב:

א. מכשיר מעקב 1 [מכשיר 1] היה בעל IMEI ("מספר ברזל") 013227000241798 [ברזל 1798], והושם בו מספר SIM ("סים") 054-8643971 [סים 971].

ב. מכשיר מעקב 2 [מכשיר 2] היה בעל IMEI ("מספר ברזל") 013777005561046 [ברזל 1046], והושם בו מספר SIM 054-8634761 [סים 761].

ג. מכשיר מעקב 3 [מכשיר 3] היה בעל IMEI ("מספר ברזל") 013227006969152 [ברזל 9152],

והושם בו מספר SIM ("סים") 054-8634751 [סים 751].

מכשירי המעקב נמכרו למשיבים עם נרתיק (פאז'י) מגנטי, המאפשר הצמדתם לכלי רכב. בעל השליטה על המכשיר יכול להתחקות אחר מיקומו של הנעקב, אשר לרכבו הוצמד מכשיר המעקב, באמצעות גלישה באפליקציית [EZfinder] EZ, לאחר שהוזנו לאתר מספר נתונים, לרבות סיסמא. מכשיר המעקב משדר את מיקומו לשרת בזמן אמת, ומציג את מיקומו המדויק על גבי מפת רחובות. בעל השליטה על מכשיר המעקב יכול לקבל אל המכשיר הנייד שלו את מיקומו של הנעקב בכל זמן נתון.

3. עוד הצטיידו המשיבים במערכת צילום נסתרת דור 3 [מצלמה דור 3], אשר משדרת צילומים בזמן אמת לאפליקציה מסוימת במכשיר הנייד.

4. על פי האישום הראשון, בתאריך שאינו ידוע במדויק למבקשת, עובר ליום 13.10.14, על רקע הסכסוך, קשרו המשיבים קשר ביניהם לרצוח את אטיאס. במסגרת הקשר, ביום 22.10.14 או במועד אחר סמוך לכך, רכש משיב 2 את מכשירים 2 ו-3 והעביר למשיב 1 את נתוניהם, על מנת שיוכלו להתחקות אחר אטיאס או מי מבני חבורתו. במסגרת הקשר ולשם קידומו, עובר ליום 31.10.14, הצמידו המשיבים, או מי מטעמם, את מכשיר 2 לכלי רכב השייך לאטיאס (רכב מסוג טויוטה, מספר רישוי 79-722-82) [רכב אטיאס], במטרה להתחקות ולעקוב אחריו.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, הצטיידו המשיבים, או מי מטעמם, במטען חבלה, אשר כחומר עיקרי בו שימש חומר נפץ בעל תכונות מרסקות. בכוחו של מטען החבלה לגרום למוות בעת התפוצצותו.

5. ביום 31.10.14, סמוך לשעה 13:30, החנה אטיאס את רכבו בחניון ברחוב צלח שלום בפתח תקוה ועלה לבית סמוך לבקר את חברו. בסמוך לאחר מכן הצמידו המשיבים, או מי מטעמם, את מטען החבלה לרכב של אטיאס, בתחתית הרכב באיזור כסא הנהג. סמוך לשעה 14:07 שב אטיאס לרכבו. הוא בדק את הרכב, כפי שנהג לעשות על רקע הסכסוך, ומשהבחין במטען החבלה, נמלט בריצה מהמקום. מיד לאחר מכן הפעילו המשיבים, או מי מטעמם, את מטען החבלה, והוא התפוצץ. כתוצאה מהפיצוץ נפער ברכב של אטיאס חור בגודל 60 X 60 ס"מ, חלקי רכב הועפו למרחק של עד 30 מטר בהיקף הזירה, גג הרכב נתלש, כסא הנהג הועף למרחק 22 מטר ועל גבי הכביש, מתחת למוקד הפיצוץ, נפער מכתש. בנוסף נגרמו נזקים כבדים לכלי רכב נוספים שחנו בקרבת הטויוטה.

6. על פי האישום השני, אינייב, הנמנה עם חבורת אטיאס, התגורר ברחוב בורמה 30 בתל אביב והחזיק רכב מזדה שמספרו 68-523-69 [רכב אינייב].

בסמוך ליום 7.11.14, על רקע הסכסוך, קשרו המשיבים קשר ביניהם לפגוע באינייב. עובר ליום 17.11.14 הצמידו המשיבים, או מי מטעמם, לרכב אינייב את מכשיר 3 ובאמצעותו עקבו אחר אינייב, כדי לפגוע בו. ביום 17.11.14 עוכבו המשיבים על ידי המשטרה ביחד עם אחרים מחבורת שימול. במועד זה נתפס מכשיר טלפון של משיב

1, שמספרו 054-8632288 [טלפון 2288]. בתוך הטלפון נמצאה תמונה עם פרטי מכשיר 3, לרבות שם משתמש וסיסמא. באמצעות נתונים אלה איתרה משטרת ישראל דרך אפליקציית EZ את רכבו של אינייב ברחוב בורמה בתל אביב, ומצאה את מכשיר 3 בתוך נרתיק מגנטי, כשהוא מוצמד אל חלקו האחורי של הרכב, בין המרכב לפגוש.

תמצית טענות המבקשת

7. לטענת המבקשת, קיימות ראיות לכאורה, אף כי נסיבתיות, הקושרות את המשיבים למיחוס להם. עמדת המבקשת, בתמצית, בנויה בהתאם לנדבכים הבאים:

א. קיים סכסוך, כאמור;

ב. המשיבים עקבו אחרי אטיאס ובני חבורתו באמצעות מכשירי המעקב;

ג. נוכח הסכסוך, מתחייבת המסקנה שהמעקב לא היה תמים;

ד. המשיבים לא מסרו כל הסבר למעקב. אילו היה הסבר תמים - הוא היה נמסר בחקירה, ואם תעלה כיום טענה מפי הסנגורים שהמשיבים אמנם עקבו אחרי אטיאס, אך לא קשורים לפיצוץ, הרי שמדובר בגרסה כבושה, שלא נמסרה על ידי המשיבים בחקירותיהם;

ה. נמצאו ראיות הקושרות בין המשיבים למטען החבלה ולזירת הפיצוץ;

ו. לא ניתן להאמין שהתרחש צירוף מקרים מדהים, במסגרתו המשיבים אמנם עקבו אחרי אטיאס, אך מישהו אחר הצמיד לרכבו מטען חבלה ופוצץ אותו;

קיומו של סכסוך

8. הסכסוך הוא המניע לארועים, ומניע זה משמש ראיה נסיבתית חשובה. במסגרת הסכסוך, נעשה ביום 6.11.14 נסיון לרצוח את משיב 2. הוגש כתב אישום נגד אטיאס ואחר מחבורתו (מתנאל פרי), בגין אותו ארוע. ביום 7.11.14 הפעילו המשיבים את מכשיר 3, ביום 11.11.14 הוצמד מכשיר 3 לרכב אינייב והוא נתגלה שם על ידי המשטרה לאחר מעצרם של המשיבים, ביום 18.11.14 (בעקבות ראיות שנמצאו בטלפון 2288 של משיב 1).

הקשר בין המשיבים למכשירי המעקב, בין מכשיר 2 לרכב אטיאס ובין מכשיר 3 לרכב אינייב

9. המבקשת פרשה יריעה רחבה של ראיות לעניין הקשר בין שני המשיבים לבין רכישת כל מכשירי המעקב והשימוש בהם, ולעניין העובדה שמכשיר 2 הוצמד לרכבו של אטיאס ומכשיר 3 לרכבו של אינייב. משיב 2 מסכים לקיומן של ראיות לכאורה בדבר רכישת שלושת המכשירים והשימוש בהם על ידו. הוא מסכים גם לקיומן של ראיות לכאורה לאישום השני בעניינו. משיב 1 מסכים כי יש ראיות הקושרות אותו לרכישת מכשיר 1, יש ראיות לכאורה לקשר בינו לבין מכשיר 3 ויש ראיות לכאורה לכך שמכשיר 3 הוצמד לרכב אינייב. מאחר שרק משיב 1 מכחיש קשר בינו לבין מכשיר 2 (שהוצמד לרכב אטיאס), יפורט עניין זה בהמשך.

10. כרקע להבנת חלק מהראיות חשוב להבהיר באופן כללי את אופן פעולת מכשירי המעקב: עוד טרם מכירת המכשיר, המוכר (במקרה זה אסף ברקן מ"גולן ספיי-שופ") רושם את המכשיר באתר EZ, ומזין את "מספר הברזל" של המכשיר, מספר הסיים, שם המשתמש וסיסמא (עדות אסף ברקן - מסמך 5). בתום התהליך, המכונה "הקמה לאתר", מקבל המכשיר "תעודת זהות" (שכונה גם "כרטיס פרופיל"), הכוללת את כל הפרטים הנ"ל. היא מוצמדת למכשיר וכך הוא נארז ומוכן למכירה.

מכשיר 1 הוקם לאתר ביום 27.7.14 ומכשירים 2 ו-3 הוקמו לאתר ביום 10.10.14 (מסמך 9).

לאחר הפעלת המכשיר (כאשר כרטיס הסיים המצוי בתוכו מתחבר לרשת הסלולרית), יוכל מי ששולט בו לראות באתר EZ את המיקום של הנעקב על גבי מפה (מסמכים 4 ו-5). עם הפעלת המכשיר, הוא שולח איתותים ("פולסים"). האיתות הוא בתדירות של פעם בשעה, כל עוד כלי הרכב אליו הוצמד המכשיר - נייח, ובתדירות של פעם בדקה, כאשר המכשיר בתנועה (עדות מוטי גולן - מסמך 4).

ראיות לקשר בין המשיבים לפיצוץ

11. לכתחילה טענה המבקשת שאיש לא ידע על כוונתו של אטיאס לבקר אצל ממן בפתח תקוה ביום 31.10.14, לרבות לא ממן עצמו, ועל כן רק מי שעקב אחריו באמצעות מכשיר המעקב ידע על הנסיעה לפתח תקוה. הטענה נטענה על בסיס עדויותיהם של אטיאס, ממן ואוחיון. ביום 12.2.15 הגישה המבקשת הודעה לתיק, לפיה התברר כי בניגוד להודעותיהם של שלושת הנ"ל במשטרה, עלה מהאזנת סתר שתוצריה הגיעו למבקשת רק ביום 11.2.15 (אחרי הדיון), כי גם ממן וגם אוחיון ידעו שאטיאס עתיד להגיע במהלך אותו יום לביתו של ממן. עם זאת, המבקשת סבורה עדיין כי אין בכך כדי לפגוע בתמונה הכוללת ובראיות לכאורה.

12. נמצא קשר בין המשיבים לבין מערכת מסוג MVP: נמצאה מזוודה בחניון "מינוס 2" של בניין בו מתגורר עוז משטי, חבר של המשיבים. בתחילת יום 17.11.14 (היום בו נעצרו המשיבים) עוכב משיב 1 כשהוא רכוב על אופנוע השייך למשיב 2, ושוחרר. בהמשך עוכב כשהוא נוהג ברכב ה-ב.מ.וו השייך לו. בין לבין, ניתן לראות במצלמות האבטחה של החניון בבניין של משטי אופנוע נכנס, אחריו נכנס רכב ב.מ.וו ובהמשך יוצא רק רכב ה-ב.מ.וו. האופנוע של משיב 2 נתפס בחניון ב-19.11.14. בסמוך לאופנוע היה ארון כיבוי אש, בו מצא שוטר את המזוודה. במזוודה נמצאו, בין היתר, חוברת ההפעלה של המצלמה דור 3, שרכשו המשיבים (עם קוד ההפעלה שלה), ועל חוברת ההפעלה טביעות אצבע של שני המשיבים, סקוטש מלבני (ועליו טביעות אצבע של שני המשיבים) ואריזת קרטון של מערכת הפעלה MVP, עליה נמצאו טביעות אצבע של משיב 2. טביעות אצבע של משיב 2 נמצאו גם על מטען במזוודה ועל התפס של המזוודה. נמצאו שתי מערכות הפעלה לאזעקה של רכב, מסוג MVP. מערכת זו, אף שמיועדת לשמש כמערכת אזעקה בכלי רכב, יכולה לשמש, ואף שימשה בעבר, להפעלת מטעני חבלה. בשתי המערכות שנמצאו נערכו שינויים, אשר מצד אחד, פוגעים ביכלתה של המערכת לשמש כמערכת אזעקה, ומצד שני, מאפשרת הסבתה למערכת הפעלה למטען חבלה. יצוין כי המשיבים לא נתנו כל הסבר להסלקת הפרטים בארון כיבוי האש.

13. נמצא קשר בין מערכת MVP לזירת הפיצוץ: כאשר היה שוטר בזירת האירוע סמוך לאחר הפיצוץ, ניגש אליו ילד,

הגיש לו שני שלטים עם מערכת MVP ואמר לו שמצא אותם בסמוך לזירת הארוע, בשקית ניילון. לאותם שלטים לא היה צמוד מפתח של רכב, כפי שניתן היה לצפות אילו דובר בשלטים רגילים, שאכן משמשים להפעלת מערכת אזעקה של רכב.

14. נמצא קשר עקיף בין המשיבים לבין "רשת סלולארית מבצעית", שפעלה בזירת הפיצוץ סמוך לפני הפיצוץ. מדובר בשני טלפונים שתקשרו רק זה עם זה, החלו לפעול שניהם בדיוק באותו מועד (חודש לפני הפיצוץ, באותה דקה), הייתה בהם פעילות נמוכה במהלך כל החודש ופעילות משמעותית ביום הארוע. שני המספרים אוכנו בזירת הארוע סמוך למועד הפיצוץ ושניהם חדלו לפעול אחר כך. הקשר למשיבים נמצא בכך שבתקופות קודמות "ישבו" מספרי סים אחרים על מספרי הברזל של אותם מכשירים, וניתן לראות באותן תקופות קודמות התקשרויות לאנשים שקשורים למשיבים, למשל - למספרים של אנשים ששמורים אצל המשיבים כ"אנשי קשר".

15. ברכבו של משיב 2 נמצאה כפפה עליה DNA של משיב 2 וחומר נפץ מסוג RDX.

תמצית טענות המשיבים

הראיות נסיבתיות וקלושות, ואינן מובילות למסקנה אפשרית יחידה

16. גם אם יגיע בית המשפט למסקנה כי הוכח שהמשיבים הם שעקבו אחר אטיאס, אין בכך כדי להוביל למסקנה שמי שעקב אחריו הוא גם מי שהניח את המטען. אטיאס היה מסוכסך עם אנשים רבים, ועל כן יש חשודים אפשריים נוספים בהנחת המטען. מעבר לכך, יתכן שהמשיבים עקבו אחריו מאחר שחששו שמא הוא ינסה לפגוע בהם, ולכן רצו לדעת היכן הוא נמצא. חשש זה נמצא מוצדק, שהרי הוגש כתב אישום נגד אטיאס ופרי בגין נסיון הרצח של משיב 2.

אין להסתמך על חוות הדעת המודיעינית

17. המבקשת מנסה להוכיח קיומן של חבורות - חבורת אטיאס וחבורת שימול, וקיומו של סכסוך ביניהן, בעזרת חוות דעת מומחה בתחום המודיעין. אין מדובר בחוות דעת מומחה כהגדרתה בחוק, היא אינה נשענת על עובדות, סגור אינו יכול להתמודד עם חוות דעת כזו ואסור שהיא תשמש ראיה. במקרים בהם הסכימו בתי המשפט לקבל חוות דעת כזו במסגרת הראיות מדובר היה בראיית רקע, ראיה שולית, ואילו כאן חוות הדעת היא הראיה המרכזית, עליה משתיתה המבקשת את כל התזה שלה.

אפילו התקבלה חוות הדעת, עולה ממנה כי לאטיאס סכסוכים עם גורמים רבים. כבר עובדה זו מובילה לכך שלא ניתן להגיע למסקנה אחת ויחידה מהראיות הנסיבתיות (כנדרש), לפיה דווקא המשיבים היו אלה שהניחו את מטען החבלה.

טענות נוספות של משיב 1

18. אין כל ראייה הקושרת את משיב 1 למכשיר 2, שהוצמד לרכב אטיאס. יש ראיות הקושרות את משיב 1 לרכישת מכשיר 1, ויש ראיות לכאורה לקשר בין משיב 1 למכשיר 3, שהוצמד לרכב אינייב, אך לא די בטענה שהמשיבים פעלו בצוותא חדא כדי לקשור את משיב 1 למכשיר 2, גם אם יש ראיות הקושרות את משיב 2 למכשיר 2. אין קשר בין מכשיר 2 למכשיר 3. לכן בעניינו של משיב 1 יש נתק רעיוני כפול: לא ניתן להקיש מהצמדת מכשיר מעקב להצמדת מטען חבלה, ולא ניתן להסיק מקשר של משיב 1 למכשיר 3, שהוצמד לרכב אינייב, כי יש לו קשר גם למכשיר 2, שהוצמד לרכב אטיאס.

19. אין הגיון בטענה שאצל אינייב הוצמד מכשיר מעקב, אך לא מטען. אם הכוונה הייתה לפגוע בו והצליחו להצמיד מכשיר מעקב, מדוע לא הוצמד כבר מטען? הדבר מלמד שגם אצל אטיאס לא ניתן להסיק מהצמדת מכשיר המעקב, שגם המטען הוצמד על ידי המשיבים.

20. לא ניתן לקבוע בוודאות שמכשיר 2 או המטען הוצמדו בכלל לרכב אטיאס. מומחה התביעה כותב ש"לא ניתן לשלול שמכשיר 2 הוצמד לרכב אטיאס". בכך לא די, אפילו לא בשלב ראיות לכאורה. מכשיר 2 נמצא לאחר הפיצוץ קרוב יותר לכלי רכב אחרים שחנו באותו מקום, לכלי רכב רבים נגרם נזק רב, ואחד מבעלי כלי הרכב האחרים אף הודה שיש לו סכסוך עם גרושתו. מכאן שלא ברור כלל שהמטען והמכשיר הוצמדו דווקא לרכב אטיאס.

ספק עולה בדבר הצמדת מכשיר 2 לרכב אטיאס גם מאחר שרואים שביום האירוע, המכשיר צמוד לכלי רכב שעוצר שתי עצירות של מספר דקות לפני הגיעתו לפתח תקוה. אטיאס בהודעתו מסר שנסע ישירות לפתח תקוה, ללא עצירות.

21. קיימים חשודים אפשריים נוספים בהנחת המטען:

א. המבקשת טוענת שאיש לא ידע שאטיאס מגיע לפתח תקוה, אך **יניב אוהיון**, שמסר הודעה, סיפר שראה את אטיאס מגיע לשכונה, הוא כבר הבין לאן אטיאס נוסע ואף הצטרף אליו ואל ממן בדירתו של חיים ממן.

ב. אותו **חיים ממן** נחקר על ידי המשטרה בחשד להחזקת אמל"ח (ב"כ המבקשת מציינת כי אותו ממן שייך לחבורת אטיאס והוא נחקר בעקבות נסיון הרצח של משיב 2).

ג. לאחר הפיצוץ נראו נמלטים מזירת האירוע שניים, **שרלי מלכה ועדי ("דגול") פרץ**. גם המשטרה חשדה בהם וביקשה לבדוק האם על פריטים שנמצאו בזירת האירוע יש DNA של השניים.

22. אין לייחס כל משקל לנושא שני שלטי הרכב, שהוגשו לשוטר על ידי ילד בזירת האירוע. פרטי הילד לא ידועים והוא לא נחקר. מכאן שכל שניתן לומר הוא שילד ניגש לשוטר אחרי הפיצוץ והושיט לו שני שלטים שמופעלים על ידי מערכת MVP. לא ידוע היכן נמצאו השלטים, כיצד הגיעו לידי הילד והאם הם בכלל קשורים לאירוע. **אין גם כל מידע שבמסגרת האירוע נעשה שמוש במערכת MVP.**

23. המזוודה שנמצאה בחניון "מינוס 2", נמצאה שלושה שבועות אחרי הפיצוץ. כבר בשל הריחוק בזמן יש לפסול קשר בינה לבין הארוע. אפילו ייחסנו משמעות למציאת המזוודה, אין כל משמעות למציאת מערכות ה-MVP, כי אין כל ראיה הקושרת מערכת כזו לפיצוץ. טביעות האצבע של משיב 1 נמצאו על פריטים ניידים (חוברת ההפעלה והסקוטש), וממילא - אין הכחשה שמשיב 1 נגע בחוברת ההפעלה של מצלמת דור 3, אותה רכש יחד עם משיב 2.

24. משיב 1 מסר בחקירתו שבעבר ניסו לחסל אותו (הודעה מיום 17.11.14, שורות 39 - 42). הגם שהדברים לא נאמרו באופן מלא, זו יכולה להיות סיבה מדוע ירצה לעקוב אחר אטיאס ואנשיו.

טענות נוספות של משיב 2

25. כאמור, משיב 2 מסכים לקיומן של ראיות לכאורה בדבר רכישת שלושת המכשירים והשמוש בהם על ידו. הוא גם מסכים לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו לאישום השני.

26. באישום הראשון כלל לא הוכח נסיון לקטול. המטען הופעל כאשר אטיאס זז מהרכב ועלה לדירתו של ממן. אילו רצו, יכלו להפעיל את המטען כשהיה קרוב לרכב ולא כשהתרחק. יתכן שמדובר ברצון לפגוע ברכב ולא באטיאס עצמו.

27. המסקנה שאיש לא ידע שאטיאס מגיע באותו יום לפתח תקוה אינה במקומה. היא מושתתת על דברים שאמר אטיאס. כיצד ניתן להאמין לאטיאס, שהתביעה לא מאמינה לו בכל כך הרבה דברים אחרים (כזכור - הוגש גם נגדו כתב אישום בגין נסיון לרצוח את משיב 2)? מהראיות עולה שיניב אוחיון ראה את אטיאס מגיע לשכונה והבין מיד לאן הוא הולך. יתכן שהיה מי שעקב אחר אטיאס פיזית. מנין לנו שהיה רק עיקוב באמצעות מכשירי מעקב? חשוב לציין שטיעון זה נשמע טרם הודעת המבקשת כי התברר מהאזנת סתר, שממן ואוחיון ידעו שאטיאס מגיע לבקר את ממן, ובדיעבד - אכן לא ניתן היה להאמין לאטיאס (גם) בנקודה זו.

28. אין ראיה שמכשיר 2 הוצמד לרכב אטיאס. אטיאס טוען שנסע ישירות לפתח תקוה, ולפי המכשיר רואים שיש עצירות. אם בכל זאת מגיעים למסקנה שמכשיר 2 היה צמוד לרכבו של אטיאס, יתכן שהמטען הוצמד לרכב באחת העצירות ולא בפתח תקוה.

29. הנושא של "רשת קשר מבצעית": מעבר לקלישות הראיות הקושרות את המשיבים לרשת, המאשימה לא הבהירה מה התזה לגבי הנושא הזה. מי השתמש בטלפונים? האם הם שימשו להפעלת המטען? האם המשיבים השתמשו בהם או אחרים?

30. אין שום חוות דעת שמלמדת כיצד הופעל המטען שהיה על הרכב של אטיאס. מומחה התביעה (עקיבא כרמי) ציין שב-2012 מצאו מטען בדרום (ארוע בצומת בית קמה), שהופעל באמצעות מערכת MVP. לא ברור מה נפקות הנתון הזה: לא נקבע שבאותו ארוע היתה מעורבות של המשיבים הללו. להיפך - כנראה שזו הייתה חבורה של עבריינים מהדרום.

31. אין שום ראיה שהמטען ברכב אטיאס הופעל על ידי מערכת MVP. לא ניתן ללמוד דבר מסיפור הילד עם השלטים. כל מה שניתן לדעת זה שאחרי הפיצוץ ניגש ילד לשוטר ונתן לו שני שלטים. כל מה שהילד אמר - עדות מפי השמועה. אין דבר הקושר את השלטים למשיבים.

32. לעניין הכפפה:

א. לא הוכחה שרשרת התפיסה ולא הוכח שהכפפה שנבדקה במז"פ ונמצאו עליה שרידי חומר הנפץ, היא אותה כפפה שנמצא עליה DNA של משיב 2. גם לא הוכח שהיא הכפפה שנמצאה ברכב. התובעת טענה שהמסמכים כנראה בתיק המומחה, והיא תוכל להמציאם, אך הדבר לא נעשה.

ב. אין חוות דעת הסתברותית של מומחה בעניין ה-DNA. במעמד הדיון אמרה התובעת שכזו תהיה בתוך יומיים, אך היא טרם הומצאה.

ג. אין כל משמעות לכך שנמצאו על הכפפה שרידי RDX כי אין שום חוות דעת לגבי חומר הנפץ ששימש במטען של אטיאס. חוות דעת מומחה התביעה (אורן בירנבאום) קובעת שלא אותר חומר הנפץ ו"מפאת חוסר בממצאים, לא ניתן לקבוע את מרכיבי מטען החבלה".

דין והכרעה

הערה: הצדדים הגישו קלסרים עם ראיות, אותן מיספרו בסדר רץ. אלא אם יאמר אחרת, ההפניה היא למסמך כפי שמוספר בקלסר המבקשת.

התבססות על חוות דעת מודיעינית

33. לעניין השתתת ממצאים על חוות דעת מודיעינית המבקשת הפנתה לפסקי הדין בת"פ (שלום נתניה) 5442/06 **מדינת ישראל נ' אבנר הררי** ולפסק הדין בערעור על פסק דין זה: ע"פ 1252-11-07 **הררי נ' מדינת ישראל** [24.4.08], בו דחה בית המשפט את הערעור על ההרשעה וקבע שנותן חוות הדעת הכיר היטב את הנפשות הפועלות והיה מוסמך לתת את חוות הדעת. בקשת רשות ערעור בעניין (רע"פ 5813/08) נדחתה. המבקשת הפנתה לפסיקה נוספת.

המשיבים טענו כי אין להסתמך על חוות הדעת המודיעינית ומקום שבתי המשפט עשו כן, היו ראיות רבות, בעלות משקל, שעליהן הושתתה ההכרעה ולא על חוות הדעת.

34. אין בידי לקבל את עמדת המשיבים. בית המשפט העליון קבע בבש"פ 11493/03 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** [30.12.04], פסקה 8 להחלטה:

"האם יש לפסול, כטענת הסניגורים, את עדויותיהם של המומחים אשר נסמכו, בין היתר, כך על פי

עדותם, גם על המידע הסודי והחסוי שהגיע אליהם במהלך עבודתם הרגילה בקהיליית המודיעין ... אכן, ככלל, ראייה חסויה לא תתקבל בבית המשפט ואין ניתן לעשות בה שימוש. ... תפקידו של בית המשפט הוא לשקול את מקצועיותה ורצינותה של מומחיות העד שהובא בפניו בתום הבאת הראיות. מטבע הדברים, מומחיותו של העד מבוססת על השכלתו, על ניסיונו המקצועי הנרכש ועל מידע שצבר בתקופת עבודתו המקצועית. ההתמודדות עם אותה מקצועיות מחייבת בחינת תוכנה של העדות ורכיביה האמורים ולעתים גם על דרך של הבאת מומחה שכנגד. כך בדרך כלל וכך גם ביחס למומחה מודיעין. ... לטענת [הסנגורים], העובדה כי המומחים מסתמכים גם על חומר חסוי צריכה להביא לפסילת עדותם. טענת הסניגורים בענין זה היא טענה קיצונית... תנאי מרחיק לכת כזה של מסירת תשתית הידע המקצועי כולו שביסוד מומחיותו של עד אינו נדרש משום עד מומחה בשום תחום מקצועי. אין גם בסיס לקבל תנאי קיצוני וכוללני כזה כאשר מדובר במומחה מודיעין. אי הקבילות של החומר החסוי אינה מחייבת בהכרח אי קבילות של כל עדות המומחה, כפי שנטען על ידי הסניגורים...

עדויותיהם של מומחים אשר בדרך כלל מעוגנות בידע שלהם ובנסיגונם המקצועי שואבות ממקורות שונים ולא דווקא מראיות קבילות. טעם זה אינו פוסל את תקיפותן וקבילותן והן נבחנות בשדה המשקל ולא בשדה הקבילות. ... השאלה שתעמוד, איפוא, בפני בית המשפט גם בעניינם של המבקשים אינה שאלה של קבילות אלא שאלה של משקל [ההדגשה הוספה - מ.ב.נ.]

בשלב זה של הדיון, כאשר אנו עוסקים בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, בו אין בית המשפט נדרש לשאלות של משקל, ניתן להסתמך על האמור בחוות הדעת המודיעינית של פקד ערן יפת (מיום 6.1.15) (מסמך 1). אציין, כי בניגוד לטענת הסנגורים שחוות הדעת היא ראייה מרכזית, לטעמי היא אינה משמשת אלא כרקע, ולשם ביסוס קיומו של מניע. על סמך חוות הדעת ניתן ללמוד על קיומן של שתי חבורות יריבות, שהאחת כוללת את אטיאס ואינייב (הנקרא בדוח יונייב), האחרת כוללת את המשיבים, וניתן ללמוד על עצם קיומו של סכסוך בין החבורות היריבות.

35. יצוין, כי הצדדים אינם חלוקים לגבי כך שקיומו של מניע משמש ראייה נסיבתית. לעניין אישום 2 ניתן להוסיף שמכשיר 3, שנמצא צמוד לרכבו של אינייב (ואשר לגביו שני המשיבים מסכימים שיש ראיות לכאורה לקשר שלהם אליו), החל לפעול ביום 7.11.14 - סמוך לאחר מציאת המטען שנועד לפגוע במשיב 2. עובדה זו משמשת, אף היא, ראייה למניע. כזכור, המשיבים לא מסרו כל הסבר לכך שביקשו לעקוב אחר אטיאס או אינייב.

36. יצוין עוד, כי מלבד חוות הדעת המודיעינית, הקשר בין אטיאס לאינייב עולה גם מהודעתו של אינייב (מסמך 67). מתברר שקיים קשר גם בין בנות הזוג של השניים. כאשר אטיאס נעצר בחשד להנחת המטען סמוך לביתו של משיב 2, כלי הרכב של אינייב נמצא בחזקתו.

האם מכשיר 2 הוצמד לרכבו של אטיאס?

37. הראיות אליהן הפנתה המאשימה בעניין זה הן כדלקמן:

א. מכשיר 2 נמצא בסמוך לרכב של אטיאס לאחר הפיצוץ, במרחק 2.2 מטר מהרכב (מסמך 50, חוות דעת רס"ב אורן בירנבאום). טוענים הסנגורים שהמכשיר היה קרוב יותר לכלי רכב אחרים. אמנם כך הדבר (מסמכים 9 ו-9א, ו-30 - 31 בקלסר ההגנה), אך בהתחשב בעוצמת הפיצוץ והמרחק אליו הועפו חלקים

מהרכב, ובהתחשב בראיות נוספות שיוזכרו מיד, אין הדבר שולל את המסקנה שהמכשיר היה צמוד לרכב אטיאס. ב"כ משיב 1 הפנה למשפט בחוות הדעת של בירנבאום - תשובה לשאלת ההבהרה (מסמך 51), לפיו "לא ניתן לשלול את מקום ההתקנה המשוער כפי שהועלה...", וממנו ביקש שאסיק שהכוונה לכך שלא ניתן לשלול שהמכשיר הוצמד לרכב אטיאס, אך אין בכך כל ודאות (ר' סעיף 20 לעיל). קריאה שלמה של המסמך מלמדת שהתשובה של המומחה מתייחסת לשאלה על המיקום הספציפי של המכשיר על גבי רכב אטיאס, כעולה מהמשך המשפט ומהשאלה שנשאלה;

ב. נערכו בדיקות עם בעלי כלי הרכב הסמוכים, האם יש למי מהם סכסוכים, ומלבד שכן אחד, שהשיב שיש לו סכסוך עם גרושתו, כולם ענו בשלילה (מסמכים 58 - 60). הסנגורים העירו כי אין לדעת האם כולם אמרו אמת (כפי שאטיאס שיקר כשנשאל האם יש לו סכסוכים והשיב בשלילה) וכי נשאלו בעלי כלי הרכב, אך לא דווקא המשתמשים בהם. נתתי דעתי להערות אלה.

ג. נבדק פלט האיתותים של מכשיר 2 (מסמך 53). ממסמך זה עולה כי ביום 31.10.14, החל משעה 11:45 ועד 13:17, יש "איתות" כל דקה, המלמד על כך שהרכב אליו הוצמד המכשיר היה בתנועה. יש שתי הפסקות קצרות (2 דקות ב-12:20 ו-7 דקות ב-12:30) ועצירה סופית (שלאחריה אין עוד איתותים כלל) בשעה 13:17:58. יצוין, כי אלמלא הפיצוץ, צריך היה להתקבל "איתות" נוסף כעבור שעה (כי הרכב היה נייח), בשעה 14:14, אלא שהפיצוץ התרחש בשעה 14:07. עצם הפסקת האיתותים קושרת אף היא את המכשיר לרכב אטיאס שהתפוצץ. מעבר לכך, איכון שנערך לטלפון הסלולרי של אטיאס (מסמך 54) מתאים אף הוא לתמונת ה"איתותים": הוא מלמד שבמשך כמה שעות, עד השעה 11:46 היה אטיאס בנופים, וב-11:48 כבר היה באזור התעשייה קרני שומרון. לאחר מכן חזר לנופים ושוב לאזור התעשייה. בשעה 13:02 מאוכן הרכב בנוה ימין ועל פי תוכנת ה-waze, זמן הנסיעה עד כתובתו של ממך בפתח תקוה היתה צריכה לארוך, באותה שעה, כ-17 דקות (מסמך 57). בדיקת האנטנות הסלולריות הניבה התאמה בין האיכון הסופי של הטלפון לכתובתו של ממך (מסמך 56).

ד. בטלפון נייד שמספרו 052-9550542 [0542], השייך למשיב 2 (מסמך 18), נמצא תחת "אנשי קשר", איש קשר הנקרא "רכב". תחת איש קשר זה מופיע המספר 6927866. התברר שזהו מספר הרכב של שכנה של אטיאס, נטליה מוזיקובסקי, המתגוררת ברחוב העוגב 13 (אטיאס מתגורר ברחוב העוגב 12), וגם לה טויוטה קורולה בצבע לבן (מסמכים 39 ו-40). דבר זה מצביע על התעניינות של משיב 2 בכלי הרכב של אטיאס, אלא שכנראה נפלה טעות בשל הדמיון בין כלי הרכב ומיקומם הסמוך זה לזה.

נתתי דעתי להערת הסנגורים לפיה אטיאס טען בהודעתו שנסע ישירות לפתח תקוה, ללא עצירות, ועל כן "תמונת האיתותים" הנ"ל אינה מתאימה להודעתו. גם הסנגורים, בהתייחס לרכיב אחר בראיות שהתבסס על דברים שאמר אטיאס, הסכימו שלא ניתן לתת אמון מלא בכל דבר שאטיאס אומר (אם לנקוט לשון המעטה). אני מוצאת שיש בסתירה בין דברי אטיאס לבין "תמונת האיתותים" כדי לכרסם בראיות הנ"ל, וזאת בהתחשב במכלול הראיות ובכלל הנסיבות. אני מתייחסת, בין היתר, לגילוי של המבקשת מיום 11.2.15, מתוך האזנות הסתר החדשות שהגיעו לידיה, כי אטיאס שיקר בקשר לשאלה אם משהו ידע שהוא מגיע לביתו של ממך. אני מתייחסת גם לכתב האישום שהוגש נגד אטיאס ופרי בנוגע לנסיון הפגיעה במשיב 2 (אשר נקבע שיש לגביו ראיות לכאורה לאמור בו - החלטה מיום 4.2.15 במ"ת (מחוזי מרכז) 44958-12-14, מפי כבוד השופט סטולר).

מכל המכלול הנ"ל אני קובעת שיש ראיות לכאורה בכמות מספקת לכך שמכשיר 2 הוצמד לרכב אטיאס והיה עליו בעת הפיצוץ.

הקשר בין המשיבים למכשירים

38. כפי שצויין, משיב 2 מסכים לקיומן של ראיות לכאורה לקשר בינו לבין שלושת המכשירים.

39. משיב 1 מסכים לקיומן של ראיות לכאורה לקשר שלו למכשיר 1 (אין מחלוקת שהמכשיר נרכש ביחד, על ידי שני המשיבים), מסכים לקיומן של ראיות לכאורה לקשר שלו למכשיר 3 ומסכים לקיומן של ראיות לכאורה שמכשיר 3 הוצמד לרכב אינייב. למעשה, הנושא שבמחלוקת הוא הקשר של משיב 1 למכשיר 2.

40. הראיות שהציגה המבקשת נגעו גם למשיב 2. מאחר שלגביו אין הכחשה, אתמקד באלה שקושרות בבירור את משיב 1 למכשיר 2, אם כי לעיתים עוברת הדרך גם בראיות שקושרות למשיב 2, והן כדלקמן:

א. שלושת מכשירי המעקב נמכרו מחנות "גולן ספיי-שופ", הנמצאת בבעלות מוטי גולן, לחוקר פרטי בשם שי אשל. שי אשל הוא שמכר את המכשירים למשיבים. מכשיר 1 נמכר לשני המשיבים יחדיו, באוגוסט 2014, ומכשירים 2 ו-3 נמכרו למשיב 2 ב-22.10.14 (עדויות של שי אשל, מסמך 12, מסמך 15). שי אשל העיד כי שני המשיבים רכשו ממנו באוגוסט גם מכשיר GSM, המאפשר לשמוע את כל המתרחש בחדר בו מותקן המכשיר, וגם מצלמה דור 3. המכשירים נמכרים עם פאנץ' מגנטי, המאפשר הצמדתם לכלי רכב. כמו כן, מושם בהם כרטיס גלישה ל-30 ימים, אותו ניתן להאריך מעת לעת. לכל מכשיר "מספר ברזל" וכן כרטיס סים שמוכנס אליו. באמצעות שני הפרטים הללו המכשיר "מוקם" לאתר EZ. מי שביצע את ה"הקמה" של שלושת המכשירים לאתר הוא אסף ברקן, עובד בחנות "גולן ספיי-שופ". כפי שהוא הסביר, כל מכשיר שמוקם לאתר מקבל שם משתמש וסיסמא, הכוללת את מקום הקניה והתאריך שבו בוצעה ה"הקמה". שני מכשירים שנרכשים באותה חנות באותו יום יקבלו אותה סיסמא. כך, למשל, מכשירים 2 ו-3, שנמכרו מ-"גולן ספיי-שופ" ביום 10.10.14, קיבלו סיסמא gss101014 (מסמך 5 ו-7). **בקניית המכשיר מקבל הלקוח כרטיס פרופיל של המכשיר, הכולל את שם המשתמש, סיסמא, מספר ברזל ומספר סים** (עדויותיהם של אסף ברקן, מוטי גולן, ושי אשל - מסמכים 4, 5, 6, 7, 8, 9, 12, 13, 14)

ב. צילום של כרטיס הפרופיל של מכשיר 1 נמצא בטלפון 0542, השייך למשיב 2. צילום כרטיס הפרופיל של מכשיר 3 נמצא בטלפון 2288, השייך למשיב 1 (מסמכים 19 - 21, מסמך 34), וזאת - החל מיום 7.11.14, הוא היום בו נמצא מטען החבלה ליד ביתו של משיב 2. טלפון 2288 קיבל עדכונים מאתר EZ לגבי מכשיר 3.

ג. מהטלפון של משיב 1 נשלחה הודעת אתחול למכשיר 3 (מסמך 62). מהטלפון של משיב 2 היו מספר התקשרויות לשניים מהמכשירים.

ד. מכשירים 2 ו-3 הוקמו שניהם ביום 10.10.14 (מסמכים מאתר גולן ספיי-שופ). כזכור, משיב 1 אינו מכחיש את הקשר שלו למכשיר 3.

ה. חברת EPRS מטענה את כרטיסי הסיים המוכנסים למכשיר (מסמך 10). ביום 27.7.14 הוטען מכשיר מעקב 1 וביום 22.10.14 הוטענו מכשירים 2 ו-3, תוך שניות זה מזה (מסמך 10). ביום 25.10.14 מתחילה פעילות ה"איתותים" של שני המכשירים, כפי שניתן ללמוד מאתר EZ. אלה שני המכשירים היחידים שנמכרו ביום 22.10.14, וזאת, כאמור, לשי אשל (מסמכים 37א, 37ב, עדות אסף ברקן - מסמך 7, חשבוניות של מוטי גולן - מסמך 15, מזכרים של ינאי חמד 31א). הם גם המכשירים היחידים שנמכרו עד ליום 25.10.14 בו החלו האיתותים. מכאן, שהמכשירים הנראים באתר הם בוודאות אלה שנמכרו למשיב 2.

ו. כרטיס סים, שמספרו 052-5919845 [845], הושם ביום 13.10.14 במכשיר 1. לכתחילה, נמכר מכשיר 1 כשבתוכו סים המסתיים בספרות 971, כאמור לעיל. ביום 13.10.14 יש התקשרות לסיים 845 מטלפון שמספרו 054-7183673 [673]. טלפון 673 שמור כ"איש קשר" בטלפון 054-2535768 [768], השייך למשיב 2, תחת שם "טוקמן" (מסמכים 37 ו-38). ביום 29.10.14 מופיע סים 845 על מכשיר 2, שהוצמד ביום 31.10.14 לרכב אטיאס (דיסק פלט תקשורת סים 845 ומסמך 37, דוח מיכאל סיסו). דבר זה מלמד על הקשר בין משיב 1 (שאינו מכחיש את הקשר למכשיר 1) למכשיר 2. במהלך שבוע, מיום 22.10.14 ועד 29.10.14 אין שימוש בסיים 845, וכאשר הוא מופיע שוב באתר EZ, הוא נמצא, כאמור, על מכשיר 2.

נתתי דעתי להערת ב"כ משיב 1 כי היתה שיחה בת חצי שעה בין טלפון 673 לאביבית נתיב, והיא, בחקירתה, טענה שכלל אינה מכירה את משיב 1. אני מוצאת כי יש בכך כדי לחייב מסקנה שונה לגבי הקשר הנ"ל. גם טענת הסנגור בדבר חלוקת הזמן בין רכישת מכשיר 1 להעברת הסיים למכשיר 2 אין בה כדי לפסול את המסקנה על אודות קיומו של קשר.

ז. ביום 22.10.14, היום בו נרכשו מכשירים 2 ו-3, נפסקה הפעילות של מכשיר 1. ניתן לראות זאת באתר EZ (מסמך 35, סעיף 9 לדוח אבי גור).

ח. טלפון 768 נמצא בתוך ערימת טלפונים וקסדות, ליד ביתו של משיב 2 (מסמכים 17 - 19). ממספר זה יש התקשרויות לשני הסיימים שהיו במכשיר 1: גם לסיים 971, וגם לסיים 845 שהוכנס למכשיר 1 בהמשך. מספר זה מופיע בטלפון של משיב 1 תחת איש קשר "בסטיקר", אף הוא אחד מחבורת שימול (מסמך 19).

הצטברות הראיות הנ"ל מלמדת בבירור על הקשר של משיב 1 לא רק למכשירים 1 ו-3, אלא גם למכשיר 2, שהוצמד לרכב אטיאס.

41. מהעובדה שמשיב 2 רכש את מכשיר 3, והשתמש בו ביחד עם משיב 1 (כפי שעולה מהראיות הנ"ל, הקושרות גם את משיב 1 למכשיר 3), ומהרכישה המשותפת של מכשיר 1 בידי שני המשיבים יחדיו, ניתן ללמוד על השליטה המשותפת בכל המכשירים וביצוע משותף של התוכנית, על ידי שני המשיבים יחדיו. לאלה, יש להוסיף את הקשר שנמצא בין מכשיר 1 למכשיר 2, בדמות הסיים (845) שהועבר, כאמור לעיל.

42. נוסף על כל הראיות שהוצגו לעיל, סבורני שהמבקשת הציגה ראיות לכך שהמשיבים פעלו יחדיו בהזדמנויות רבות, לרבות בנוגע לאישום 2 (כאשר המשיבים הסכימו, במפורש [משיב 2] או במשתמע [משיב 1] שקיימות ראיות לכאורה

לגבי אישום זה). גם המשיבים מודים שרכשו יחד את מכשיר 1, דבר המלמד גם על פעילות משותפת בנושא הכנת הקרקע למעקבים. הדברים עולים גם מחוות הדעת המודיעינית (מסמך 1), מהמצאות השניים יחד בהזדמנויות רבות, לרבות בעת מעצרם, ומכלל הראיות בתיק. בכך יש כדי לחזק את הראיות בדבר הקשר של משיב 1 למכשיר 2.

43. מכל האמור עולה שקיימות ראיות לכאורה לכך שגם משיב 1, כמו משיב 2, קשור למכשיר 2, שהוצמד לרכב אטיאס.

הקשר של המשיבים למטען

44. נוכח הודעת המבקשת כי התברר משיחות שנקלטו בהאזנת סתר, שגם ממן וגם אוחיון ידעו מבעוד מועד שאטיאס עתיד להגיע לביתו של ממן, אין עוד מקום לטענה שאיש לא ידע על כוונת אטיאס להגיע לממן באותו יום. יניב אוחיון העיד כי כאשר ראה את אטיאס מגיע לשכונה, הבין מיד לאן הוא הולך, ואף הצטרף אליו (מסמך 42). טרם קבלת הודעת המבקשת סברתי, לאור הודעת אוחיון, שניתן להסיק שאדם, שראה את אטיאס מגיע למקום והכיר את אורחותיו, גם יכול היה לנחש אנה מועדות פניו. לאחר קבלת ההודעה של המבקשת מתברר שה"הבנה" של אוחיון לא נשענה על ניחוש מוצלח, אלא הוא ידע שאטיאס מגיע לממן ולכן ידע לאן ללכת. אין, אפוא, ראיה שב"ניחוש מוצלח" ניתן היה לדעת לאן מועדות פניו של אטיאס. הסבירות שממן או אוחיון, שידעו מבעוד מועד שאטיאס מגיע, הם שהניחו את המטען ברכבו, היא אפסית משתי סיבות: ראשית, הם חבריו של אטיאס, בני "חבורתו", ושנית, הם היו איתו בדירת ממן שעה שהונח המטען. עדיין נותרת בעינה כאפשרות הסבירה ביותר, המסקנה שמי שעקב אחר אטיאס והיה מסוכסך עימו, הוא שהניח את המטען. למרות זאת, לא ניתן גם לשלול את האפשרות שמישהו אחר מאלה שלאטיאס סכסוכים עימם (כעולה גם מדוח המודיעין), עקב אחריו וחפץ בחיסולו.

45. לטענת המבקשת, המטען הוצמד לרכב של אטיאס בפתח תקוה, שכן לפי עדותו, הוא בדק את הרכב טרם יציאתו לפתח תקוה, כפי שהוא עושה תמיד נוכח הסכסוך, ולא היה שם מטען. ואולם, מתוך הפלט של מערכת ההפעלה של מכשיר 2 (מסמך 53) ניתן ללמוד, כי עדותו של אטיאס לפיה לא עצר בדרך, אינה מדויקת. היתה עצירה קצרצרה אחת ועוד עצירה בת 7 דקות. אין מידע היכן עצר, אך לא ניתן לשלול כי המטען הוצמד לרכב במשך אותה עצירה בת 7 דקות, עליה לא סיפר. מכל מקום - גם אם יוכח שהמטען הונח דווקא בפתח תקוה, אין בכך כדי להוביל, בהכרח, למסקנה שמי שעשה כן הם המשיבים. גם כאן חשוב לציין, כי המסקנה שמי שעקב אחרי אטיאס גם הניח את המטען, היא מסקנה סבירה ביותר, אך בשלב זה - לא ניתן לשלול גם אפשרות אחרת.

46. המבקשת הפנתה למזוודה שנמצאה בחניון "מינוס 2" בבניין של עוז משטי, בה נמצאו, בין היתר, שתי מערכות הפעלה לאזעקה של רכב מסוג MVP. מערכות אלה עברו שינויים, ומחוות דעתו של מומחה התביעה (אורן בירנבאום, מסמך 83) עולה כי כאשר מבוצעים השינויים הללו, המערכת יכולה לשמש (ואף שימשה בעבר) כמערכת הפעלה למטעני חבלה. יתר על כן: כאשר מבוצעים השינויים הללו, הם פוגעים ביכולתה של המערכת לשמש כמערכת אזעקה לרכב.

הקשר הנטען של משיב 1 למזוודה נלמד מהכניסה של רכב ב.מ.וו לחניון, בסמיכות לכניסתו של האופנוע של

משיב 2 לחניון, ביום 17.11.14, עובר למעצרים של המשיבים (מסמכים 68 - 75), בשילוב למציאת טביעות האצבע שלו על חוברת ההפעלה של מצלמה דור 3 ועל סקוטש מלבני שהיו במזוודה (מסמכים 78 - 82). לדעתי, בשלב זה אין מדובר בקשר מובהק. המזוודה נמצאה שלושה שבועות אחרי הפיצוץ. טביעות האצבע של משיב 1 הן על שני פריטים נידים, כאשר לגבי חוברת ההפעלה אין הכחשה כי היתה בידי משיב 1 בשלב כלשהו. אציין, כי הקשר של משיב 2 למזוודה חזק וברור יותר, שכן נוסף לשני הפריטים הנ"ל, עליהם נמצאו גם טביעות האצבע שלו, הרי שטביעות אצבעותיו נמצאו גם על המזוודה עצמה, בתפס (ועל מטען). הקשר שלו למערכת האזעקה MVP מוצק יותר אף הוא, שכן טביעות האצבע שלו נמצאו גם על הקרטון של מערכת האזעקה.

ואולם, אפילו נקשרו שני המשיבים למערכות ה-MVP, אין בכך די, שכן - כפי שנראה גם בהמשך, אין ראיות מספיקות לכך שנעשה שימוש במערכת MVP לצורך פיצוץ המטען ברכב אטיאס.

עם זאת, יש משקל לכך שהמשיבים (ובפרט משיב 2, שכאמור הקשר שלו למזוודה ולפריטים בה חזק יותר), מיאנו לתת הסבר כלשהו להמצאות הפריטים הללו, כשהם מוסלקים בארון כיבוי האש באותו חניון. יש גם משקל למציאת מערכת MVP, שעברה שינויים המונעים ממנה לשמש כמערכת אזעקה והמכשירים אותה לשמש כמערכת הפעלה למטען חבלה, במזוודה הקשורה למשיב 2. מובן שגם בעניין זה, העדר הסבר מצד משיב 2 מחזק את המסקנה המפלילה.

47. סמוך לאחר הפיצוץ הגיעו שוטרים לזירה. רס"מ רונן צוקרמן כתב בדוח הפעולה שלו (מסמך 45) כי שעה שניסה להרחיק סקרנים מהמקום, פנה אליו ילד כבן 10 - 12, הושיט לו יד ואמר כי מצא שקית ובה שלטים של רכבים בין המכוניות שחנו ברחוב צלח, קרוב למקום שממנו הורחקו האנשים. הוא מסר לשוטר את השלטים ועזב את המקום. צוקרמן לא הספיק לקחת את פרטי הילד. לטענת המבקשת, החבלנים שהגיעו למקום קבעו שהשלטים בהם מדובר הם שלטים של מערכת אזעקה מסוג MVP, שהוסבו לשמש מערכות הפעלה למטען חבלה. הדבר ברור גם נוכח העובדה שלא נמצאו עימם מפתחות, כמצופה משלט של אזעקה שמשמש גם לפתיחת מכונית (חוות דעת אורן בירנבאום, מסמך 50).

מובן, כי לא ניתן להתייחס לדברים שמעיד צוקרמן על אודות מה שאמר לו הילד, לגופם. מדובר בעדות מפי השמועה, שאינה קבילה כראיה. מכאן שלא ניתן לדעת היכן נמצאו השלטים, מי שם אותם בזירה ומתי (אם בכלל היו בזירה) והאם הם קשורים לפיצוץ. כאמור, לא ניתן לדעת איזו מערכת הפעלה שימשה לפיצוץ המטען, כי לא נשאר דבר מהמטען או ממערכת ההפעלה שלו.

48. המבקשת מתייחסת לכפפה שנמצאה ברכבו של משיב 2, ועליה DNA שלו ושרידי חומר נפץ מסוג RDX. גם כאן מדובר בראיה חלשה (לפחות בשלב זה): ראשית, לא הוכחה שרשרת התפיסה, כפי שציין ב"כ משיב 2. שנית, חוות הדעת בנושא ה-DNA הושלמה או לא הוגשה, עד כה. שלישית - וזה העיקר - אין כל ראיה בדבר טיבו של חומר הנפץ בו נעשה שימוש במטען. לכן אפילו ירפאו שני הפגמים הקודמים, אין בכפפה כדי לקשור את משיב 2 למטען שהושם ברכב אטיאס.

49. המבקשת מפנה לאותם שני מכשירי טלפון ניידים שפעלו בזירת הארוע במועד הפיצוץ. מדובר במכשירים שמספר הסים שלהם 054-4249035 [035] ו-054-4530757 [757] (מסמך 86). לדבריה, המכשירים פעלו עם מאפיינים של "רשת מבצעית": מדובר במכשירים "prepaid", שתיקשרו רק זה עם זה. הם החלו לפעול באותו יום, באותה דקה (29.9.14 בשעה 18:02). לאורך כל החודש נרשמה פעילות נמוכה, אך ביום הארוע, 31.10.14, נרשמה פעילות משמעותית. סמוך לאחר הפיצוץ (במהלכו, כאמור, אוכנו שניהם בזירה), פסקו שני המספרים לפעול כליל. מקובלת עלי טענת המבקשת כי במאפיינים הללו יש סממנים של "רשת מבצעית", של מי ששמשמש בטלפונים למטרה מסוימת ואינו מעונין להתגלות.

לטענת המבקשת, נמצא קשר עקיף בין הטלפונים הללו לבין המשיבים (מסמכים 87 - 89): "מספר הברזל" של הטלפון, עליו "ישב" סים 757, שימש קודם לכן סים שמספרו 054-4548311. ממספר זה היו התקשרויות בתקופות קודמות לאנשים שנמצאו כאנשי קשר (או כמספרים שיש אליהם התקשרויות) גם אצל המשיבים וגם אצל אנשים נוספים מחבורת שימול, כגון עוז משטי ויוסי בסטיקר. "מספר הברזל" של הטלפון, עליו "ישב" סים 035, שימש קודם לכן סים שמספרו 054-4246695. גם ממספר זה היו התקשרויות בתקופות קודמות לאנשים שנמצאו כאנשי קשר אצל שני המשיבים, ואצל עוז משטי, ואצל יוסי בסטיקר. גם המבקשת מסכימה שמדובר בקשר עקיף, ולכך ניתן להוסיף את השאלות ששאלו הסנגורים: לא ברור מה טוענת המבקשת לגבי הטלפונים הללו, מי עשה בהם שימוש ומה השימוש שנעשה בהם בזירה?

המסגרת הנורמטיבית לבחינת הראיות

50. הצדדים מסכימים שהראיות במקרה שלפנינו הן נסיבתיות. אין מחלוקת בין הצדדים, כי ראיות נסיבתיות יכולות, אף הן, לענות על הדרישה של ראיות לכאורה שיספיקו למעצר עד תום ההליכים, שהרי ראיות כאלה יכולות להספיק גם להרשעה. במקרה זה, המבקשת טוענת שמדובר בצבר ראיות, שיכול לבסס הרשעה ובודאי שיש ראיות לכאורה, המספיקות, בשלב הזה, לבסס בקשת מעצר עד תום ההליכים. לטענת הסנגורים, הראיות קלושות עד אפסיות, ובודאי שאין מובילות, כנדרש, למסקנה אפשרית יחידה.

51. לאחרונה התייחס בית המשפט העליון להרשעה על בסיס ראיות נסיבתיות בע"פ 6392/13 **מדינת ישראל נ' קריאף** [21.1.15] **[עניין קריאף]**, ובפסקאות 96 עד 100 נאמר, בין היתר, שראיות נסיבתיות אינן מוכיחות באופן ישיר עובדות שיש להוכיחן, אלא מוכיחות עובדות, מהן ניתן להסיק, בדרך של היסק לוגי, מסקנה בדבר העובדות הטעונות הוכחה. בעוד שבראיה ישירה החשש הוא מפני שיקריות הראיה, בראיה נסיבתית מצטרף קושי נוסף והוא הטעות האפשרית שבהיסק ההגיוני מהראיה הנסיבתית לעובדה שמבקשים להוכיחה. לאור מהותן של ראיות אלו, הליך הסקת המסקנה המפלילה מראיות נסיבתיות מורכב יותר מזה של ראיות ישירות (בג"צ 2534/97 **ח"כ יונה יהב נ' פרקליטת המדינה**, פ"ד נא(3) 15, 1997) **[עניין יהב]**. בכדי להתמודד עם הקושי הנוסף הקיים בבחינתן של ראיות נסיבתיות, השתרשה בפסיקה מתודה לבחינה זו, המכונה "בדיקה תלת שלבית": בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב

השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו.

כאמור **בעניין קריאף**, לעניין השלב השני בבחינה ראוי לזכור ולהזכיר כי אין הכרח להראות שכל אחת מהראיות הנסיבתיות מספיקה כשהיא לעצמה להרשעת הנאשם. די בכך שכלל הראיות יסבכו את הנאשם, באופן המקיים מסקנה לכאורית לפיה הוא אכן ביצע את העבירות שיוחסו לו, כמסקנה סבירה מפשוטם של דברים (**עניין יחב**, פסקה 15). בשלב זה יועבר הנטל הטקטי לכתפיו של הנאשם, על מנת שיוכל להעלות ספק סביר בדבר אשמתו.

מהו מהותו של ספק סביר זה? קיומו של ספק סביר, ככל שהוא נוגע לראיות נסיבתיות מפלילות, משמעו כי ניתן להסיק מן הראיות הנסיבתיות הסבר אפשרי אחר השולל אחריות פלילית. "כדי לקבוע ממצא מרשיע על בסיס ראיות נסיבתיות, נדרש כי שילובן יוביל למסקנה מפלילה כמסקנה סבירה אפשרית יחידה. בהתקיים מסקנה סבירה אפשרית אחרת, שהיא ממשית ואינה דמיונית, שאין בה כדי הפללת הנאשם, דינו לצאת זכאי" (ע"פ 2102/04 **סלים קייס נ' מדינת ישראל** [28.5.2007], פסקה 6 לפסק דינה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה וההפניות שם). אמת מידה מחמירה זו היא פועל יוצא של הרף הגבוה הנדרש לשם הרשעה בפלילים בכלל, מחמת חומרתה של הרשעה ותוצאותיה הקשות, ולאור הכרת הפסיקה בקושי הקיים בהרשעה על סמך ראיות נסיבתיות בלבד בפרט. עם זאת, בתי המשפט חזרו והדגישו כי על ההסבר המועלה על ידי הנאשם להיות מתקבל על הדעת, ולא הסבר מאולץ או תאורטי; על ההסתברות להתקיימותה של האפשרות האחרת, להיות מהותית ולא זניחה, צריך שתהיה לה אחיזה סבירה בחומר הראיות, ועליה לעמוד במבחני השכל הישר וניסיון החיים. יתר על כן, הסבר תמים לכל ראייה נסיבתית בפני עצמה אינו מספק, משום שהמסקנה המרשיעה מושתתת על בחינת הראיות כמכלול. לפיכך, על הנאשם להציע גרסה שלמה, המתייחסת למכלול הראיות נגדו. גם אם הנאשם אינו מציע הסבר מזכה, על בית המשפט לבחון מיוזמתו-שלו הסברים אפשריים כאלה. [**עניין קריאף**, פסקה 100 וההפניות שם].

יישום במקרה דנן

52. בבואי ליישם את ההלכות הללו בענייננו, מתקבלת המסקנה שהונחה תשתית מספקת בנושא המעקב של המשיבים אחר אטיאס ואיניב. הונחה תשתית מספקת בנוגע לקיומו של מניע, הן למעקב, הן לפגיעה באטיאס. ואולם, התשתית הראייתית המלמדת על הקשר בין המשיבים למטען אינה מוצקה ומבוססת, כתשתית הראייתית בשאלת המעקב. יחד עם זאת, המשיבים לא מסרו כל הסבר לכך שעקבו אחרי השניים. העדר הסבר, נוכח הראיות הקיימות לגבי חלק זה של כתב האישום, מחזק את מסקנתה של המבקשת, כי מטרת המעקב הייתה מטרה לא כשרה. צודקת המבקשת, כי האפשרות שהמשיבים עקבו אחר אטיאס וחבורתו, כאשר ברקע המניע אליו התייחסתי, אך אחר הוא שהניח את מטען החבלה ברכבו, היא אפשרות רחוקה. אפשרות רחוקה זו עשויה להעביר בבוא היום את הנטל לידי המשיבים להציע הסבר, העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדם, שכן נקבע כי הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את המשיבים, די בו כדי לזכותם. ואולם, הסבר שכזה, כאמור, לא הוצע וגם אם יוצע במשפט, הרי שיהא זה הסבר כבוש. מכאן, שבשלב זה של בחינת דיות הראיות, משלא נמסר הסבר והמשיבים לא הרימו את הנטל, יש בכך כדי לחזק את התשתית הראייתית הנסיבתית כנגדם. משקלן של הראיות יקבע במסגרתו של התיק העיקרי, אולם משתמנות הראיות לפני היא כזו, הרי שחרף חולשה מסוימת בשאלת הקשר בין המשיבים למטען, איני מוצאת כי יש בחולשה זו כדי להוביל למסקנה שהמבקשת לא הצליחה לבסס תשתית

ראייתית מספיקה, גם אם אינה איתנה דיה.

53. הסנגורים ניסו להעלות הסברים אפשריים בשמם של המשיבים לאותם מעקבים. דא עקא, שכאמור - המשיבים עצמם לא מסרו אותם וכבישת ההסבר משליכה על משקלו ומעוררת שאלה של ממש - אם יש הסבר תמים, מדוע זה לא נמסר? כיום אין בתיק הסבר של המשיבים למיחוס להם, ומכאן שברור שאין הסבר שיש לו אחיזה בחומר הראיות.

בא כוחו של משיב 1 טען שזה מסר הסבר מסוים בהודעתו, לפיו ניסו לחסל אותו בעבר, ועל כן - מפרש עו"ד הלוי - המעקב הוא צעד מניעת-הגנתי מצד משיב 1. דא עקא, שכאשר משיב 1 ציין בהודעתו שניסו לחסל אותו, היה זה בנסייון להסביר מדוע נמצא אצלו משבש תדרים, והוא לא התייחס למכשיר המעקב. יותר מכך - כשנשאל אם הוא יודע מי מנסה לחסל אותו, השיב בשלילה (הודעתו מיום 17.11.14, שורות 39 - 42 ו-65 - 70). מכאן שלא ניתן לקשור את ההסבר הזה למעקב אחר אטיאס או אחר אינייב.

העלאת ספקולציות על ידי הסנגורים בשם המשיבים אינה יכולה לבוא במקום גרסה מפני המשיבים, ובשתיקתם של אלה האחרונים יש כדי לעבות את מארג הראיות הנסיבתיות הקיים.

54. מסקנתי, נוכח כל האמור היא, אם כן, שקיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום הראשון, אלא שעוצמתן של הראיות לגבי אישום זה יש בהן חולשה מסוימת. על כך נאמר:

"ברי, על פי ניסיון החיים והשכל הישר, כי ראיות לכאורה וסיכויים סבירים ייתכנו בדרגות שונות; פעמים שהן "מוחצות", כמותן כשמש בצהרי יום, ופעמים שיש בהן חולשה או גבוליות, הואיל ובגורם שלא תמיד הוא בחינת שחור ולבן עסקינן, כאמור, יש להתחשב גם בעוצמת הראיות, בגדרי איזון. גורם זה משקלל על ידי בתי המשפט בהחלטות מעצר, בהתחשב - מזה - בזכות החוקתית והאנושית הראשונה במעלה לחרות, ומזה בהתקיימותן של עילות מעצר. בלשון פשוטה, מי שישנן כנגדו ראיות גולמיות המבססות סיכוי סביר להרשעה, אך משקלן הנכון ייקבע על ידי הערכאה הדיונית המבררת בהליך העיקרי, אין פירוש הדבר היעדר ראיות אלא עוצמה מוחלטת שלהן... השכל הישר מתיר לבית המשפט, משנתקיים תנאי הראיות לכאורה, לשקלל גורם זה בהחלטה על חלופה תחת מעצר מאחורי סורג ובריח, ואין בכך פסול כהוא זה"

בש"פ 6535/09 קסטרו נ' מדינת ישראל [23.8.09].

על הקשר בין עוצמת הראיות לכאורה לבין בחינת חלופת מעצר ראו גם בש"פ 775/15 אבו שאב נ' מדינת ישראל, פסקה 19 [10.2.15], אלא שבענייננו, בשונה משם, המסוכנות הנשקפת מהמשיבים היא גבוהה ביותר, כפי שאפרט מיד.

אשר לאישום השני - עו"ד סננס הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, ועו"ד הלוי הסכים לכך שמכשיר 3, לגביו יש ראיות כי משיב 1 קשור אליו, הוצמד לרכבו של אינייב. בכך, בשילוב העדר הסבר כלשהו מצד המשיבים ועל רקע

הסכסוך, הונחה, למעשה, תשתית ראיות לכאורה לאישום 2, גם בעניינו של משיב 1.

עילת מעצר

55. דומה, כי אין צורך להכביר מילים בעניין קיומה של עילת המעצר, נוכח העבירות בהן מואשמים המשיבים, ובפרט הנסיון לרצח. המסוכנות זועקת לשמים, בעקבות פיצוץ מטען חבלה בלב עיר, ביום שישי בצהריים, כעולה מהנזקים העצומים שנגרמו בעת הפיצוץ, שרק בנס לא נפצע ממנו איש. בעניינו קיימת גם עילת מעצר סטטוטורית. לכך מצטרף עברם הפלילי של המשיבים. למשיב 1 אחת עשרה הרשעות קודמות, בעבירות אמל"ח, החזקת סכין, אלימות, איומים ורכוש. למשיב 2 שש הרשעות קודמות בעבירות אלימות, החזקת סכין, איומים, סמים ורכוש.

סיכום

56. לסיכום, מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה לשני האישומים. לגבי האישום הראשון, בנוגע לקשר בין המשיבים להנחת המטען מתחת לרכב אטיאס, קיימת חולשה מסוימת בראיות. זאת, להבדיל מהקשר בין המשיבים לבין הנחת מכשיר המעקב על רכב אטיאס, שהראיות לגביו נסיבתיות, אך איתנות. מתאים לעניינו האמור בבש"פ 1273/14 **דסוקי נ' מדינת ישראל** [4.3.14], פסקאות 27 - 28:

"קיימת זיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת מעצר ו"ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר" (לקשר בין עוצמת הראיות לחלופת מעצר ראו החלטתי בבש"פ 5564/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** בפסקה 4 והאסמכתאות שם (8.8.2011); בבש"פ 3526/13 **כאל נ' מדינת ישראל** בפסקה 7 (27.5.2013); בבש"פ 6573/13 **מדינת ישראל נ' אביתר** פסקאות 16-17 (10.10.2013). לגישה לפיה כאשר בעבירת רצח עסקינן, די בעוצמת ראיות "בינונית" על מנת להורות על מעצרם של הנאשמים עד לתום ההליכים במשפטם ראו עניין **ביטון**).

עניינו בפרשת רצח, כך שלא יכולה להיות מחלוקת לגבי עילת המסוכנות וחזקת המסוכנות הסטטוטורית הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים, ולכן יש להוסיף את עברם הפלילי של העוררים. אף העילה של חשש לשיבוש הליכי משפט מתקיימת, ובין היתר, החשש להימלטות. ... **במצב הדברים הרגיל, ברי כי היה מקום להורות על מעצרו של העוררים עד לתום ההליכים. ברם, בחינת עילות המעצר נעשית לאחר השלב של בחינת הראיות ולא אכחד כי קיימת חולשה ראייתית מסוימת, באשר שאלה היא אם ליבת חומר הראיות - עליה עמדנו לעיל - מביאה בהכרח למסקנה מרשיעה. מאידך, לא ניתן להתעלם מהפוטנציאל הראייתי ומהאינטרס המגולם בעילת המעצר.**

לאור הזיקה בין עוצמת הראיות לכאורה לבין חלופת מעצר, ומשהגענו למסקנה כי קיימת חולשה ראייתית בעצמת הראיות, אני סבור כי יש להסתפק במקרה דנן בחלופת מעצר, גם אם אינה הפתרון המיטבי. ודוק: אדגיש כי אין להבין מהחלטתי זו כי אין סיכוי להרשעת המערערים, מה עוד שאני סבור כי יש בחומר הראיות כדי להעביר אליהם לפחות את חובת ההסבר לתמיהות ושאלות העולות מהחומר, וברי כי ההכרעה הסופית מסורה לבית המשפט בפניו תיפרס התמונה המלאה בתיק העיקרי" [ההדגשות הוספו - מ.ב.נ].

57. אשר על כן יש לבחון חלופת מעצר **הדוקה וטובה** בעניינם של המשיבים, ולשם כך אני מפנה אותם לשירות המבחן לקבלת תסקיר.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ה, 15 פברואר 2015, בנוכחות הצדדים.

[1] בכתב האישום נרשם "ניר עוזיאל", אך מדובר בטעות. יצוין כי בדיון ובחלק מהמסמכים מכונה אינייב גם יונייב.